

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 14 november 2008 in zaak
nrs. 08/23264 en 08/23265 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 juni 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 november 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 december 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van de Europese Unie van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen, welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening) is, wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.

Ingevolge artikel 15, eerste lid, kan iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in de Verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

Ingevolge het tweede lid zorgen de lidstaten er normaliter voor dat, wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

Ingevolge artikel 20, eerste lid, onder a, dient het terugnameverzoek gegevens te bevatten op grond waarvan de aangezochte lidstaat kan nagaan of hij verantwoordelijk is.

2.2. De vreemdeling stelt in oktober 2006 in Somalië te zijn gehuwd met S.A. Osman, die op dat moment in Nederland verbleef.

Op 22 januari 2007 heeft de vreemdeling een asielerzoek in Duitsland ingediend.

Op 28 april 2008 heeft zij een asielerzoek in Nederland ingediend. Op 6 juni 2008 is bij de Duitse autoriteiten een terugnameclaim op grond van artikel 16, eerste lid, onder c van de Verordening ingediend. De Duitse autoriteiten hebben deze op 11 juni 2008 op grond van artikel 16, eerste lid, onder e, aanvaard.

Bij besluit van 27 juni 2008 is de asielaanvraag van de vreemdeling op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

2.3. In de grieven 1 en 2 betoogt de vreemdeling, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter, door te overwegen dat Duitsland het terugnameverzoek heeft aanvaard, ten onrechte is voorbij gegaan aan haar klacht dat de claim onjuiste, althans onvoldoende, informatie bevatte, in verband waarmee artikel 20, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening is geschonden. Weliswaar is in de claim vermeld dat de Nederlandse autoriteiten aan haar echtgenoot, die in Nederland verblijft, een *verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd hebben verleend, maar niet dat aan hem ook een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend*. Zouden de Duitse autoriteiten daarvan op de hoogte zijn geweest, dan zouden zij, gelet op artikel 7 van de Verordening, het terugnameverzoek niet hebben ingewilligd, aldus de vreemdeling. Voorts betoogt de vreemdeling dat, nu zij ten tijde van haar verblijf in Duitsland er niet van op de hoogte was dat aan haar echtgenoot een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd was verleend, sprake is van een nieuw feit dat een nieuwe beoordeling van haar asielaanvraag rechtvaardigt.

2.3.1. Niet is bestreden dat ten tijde van het indienen door de vreemdeling van de asielaanvraag in Nederland op 28 april 2008 haar echtgenoot in Nederland verbleef op grond van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en dat hij van zijn rechten, verbonden aan de hem op 28 november 2005 op grond van het categoriaal beschermingsbeleid verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, afstand heeft gedaan. De verblijfsstatus van haar echtgenoot was ten tijde van het indienen van de terugnameclaim voorts niet gewijzigd. Reeds hierom wordt geen grond gezien voor het oordeel dat de staatssecretaris met het oog op artikel 7 van de Verordening in de terugnameclaim melding had moeten maken van de eerder aan de echtgenoot verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Van schending van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening is derhalve geen sprake. Dat de vreemdeling ten tijde van haar verblijf in Duitsland niet op de hoogte was van de aan haar echtgenoot verleende asielervergunning is in dit kader geen relevant gegeven.

De grieven 1 en 2 falen reeds hierom. Aan hetgeen de vreemdeling verder nog in de toelichting op deze grieven heeft aangevoerd komt de Afdeling niet toe.

2.4. In de grieven 3 en 4, in onderlinge samenhang bezien, betoogt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat

zij geen geslaagd beroep kan doen op artikel 15 van de Verordening. Dat zij geen gezinslid is in de zin van het eerste lid van die bepaling, zoals de voorzieningenrechter heeft overwogen, laat onverlet dat zij wel is aan te merken als een "ander afhankelijk familielid" als omschreven in het eerste en tweede lid van die bepaling. De opvatting van de voorzieningenrechter, dat sprake moet zijn van een feitelijke familieband of feitelijke familiesituatie in het land van herkomst, is volgens de vreemdeling te beperkt, omdat volgens haar uit de bewoordingen van de artikelen 15 en 2, onder i, van de Verordening kan worden afgeleid dat de criteria voor de begrippen "afhankelijk familielid" en "gezinslid" van elkaar verschillen. Nu haar echtgenoot in Nederland verblijft, zij met hem is gehuwd toen zij in Somalië woonde en thans zwanger is van haar echtgenoot, meent de vreemdeling dat de voorzieningenrechter haar ten onrechte niet heeft aangemerkt als een afhankelijk familielid in de zin van artikel 15.

2.4.1. De vreemdeling heeft niet bestreden dat zij niet kan worden aangemerkt als een gezinslid in de zin van de Verordening, nu zij niet voldoet aan de voorwaarde gesteld in artikel 2, onder i, dat het gezin reeds in het land van herkomst bestond.

Echter, ook voor zover artikel 15 ziet op de situatie van andere familieleden dan de gezinsleden genoemd in artikel 2, onder i, is voor de toepassing van die bepaling het enkele bestaan van een familierelatie niet voldoende, aangezien in artikel 15, tweede lid, waarin voor bepaalde gevallen van afhankelijkheid een nadere invulling van de in het eerste lid neergelegde bevoegdheid is gegeven, eveneens de voorwaarde is gesteld dat de familiebanden in het land van herkomst bestonden.

Voor dit standpunt kan, zoals de voorzieningenrechter terecht heeft overwogen, voorts steun worden gevonden in artikel 11, derde lid, van Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003, houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2000. Daarin is bepaald dat voor de beoordeling of de hier bedoelde hereniging nodig en wenselijk is, rekening wordt gehouden met de familiesituatie die bestond in het land van herkomst, de omstandigheden die ertoe hebben geleid dat de betrokken personen van elkaar werden gescheiden en de stand van de verschillende in de lidstaten lopende asielprocedures of procedures inzake het vreemdelingenrecht.

Aangezien niet is bestreden dat de vreemdeling in het land van herkomst nimmer met haar echtgenoot heeft samengeleefd, de familieband door het huwelijk is ontstaan toen de echtgenoot reeds in Nederland verbleef en zij niet door andere omstandigheden van elkaar zijn gescheiden, is geen sprake van hereniging en doet de situatie als bedoeld in artikel 15, eerste of tweede lid, zich hier niet voor. Het beroep van de vreemdeling op haar zwangerschap kan, voor zover zij daarmee beoogd heeft te betogen dat zij afhankelijk is van haar echtgenoot, hierom niet tot een andere uitkomst leiden.

De grieven 3 en 4 falen derhalve.

2.5. Hetgeen in grief 5 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen

vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.6. Grief 6 is geen zelfstandige grief en behoeft daarom geen bespreking.

2.7. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid
van mr. R.C.S. Bakker, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

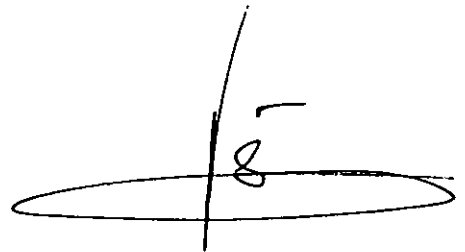
w.g. Bakker
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 juli 2009

393.

Verzonden: 14 juli 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Voorzleningenrechter
Registratienummer: Awb 08/23265 (voorlopige voorziening)
Awb 08/23264 (beroep)

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer 0804.28.1201, verzoekster,
gemachtigde mr. A.M.J.M. Louwerse, advocaat te
Amsterdam;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. E. Gerssen,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 28 april 2008 heeft verzoekster een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 27 juni 2008 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 27 juni 2008 is daartegen beroep ingesteld. Verzoekster mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van 27 juni 2008 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 30 juni 2008. Op 16, 20, 21 en 22 oktober 2008 zijn nadere stukken ingediend. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het verzoek is ter zitting van 11 november 2008 behandeld. Verzoekster is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 08/23265 (voorlopige voorziening)
AWB 08/23264 (beroep)

blad 2/5

2. Overwegingen

2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoekster in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.

2.2 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003).

2.3 Duitsland heeft op 11 juni 2008 het terugnameverzoek van 6 juni 2008 op grond van artikel 16, eerste lid, sub c, Vo 343/2003 aanvaard.

2.4 De rechter volgt verzoekster niet in haar betoog dat het voornemen onvolledig was ten tijde van het uitbrengen, omdat er op dat moment nog geen claimakkoord was afgegeven door Duitsland en de asielaanvraag om die reden niet onder verwijzing naar de Vo 343/2003 kon worden afgewezen. In het voornemen dat verweerder heeft uitgebracht, wordt Duitsland verantwoordelijk geacht voor de asielaanvraag van verzoekster. Daarmee was de essentie van het besluit duidelijk. Voorts blijkt nergens uit dat ten tijde van het uitbrengen van een voornemen een claimakkoord voorhanden dient te zijn.

2.5 Verzoekster heeft aangevoerd dat zij zich wenst te herenigen met haar partner in Nederland en stelt dat Nederland derhalve op grond van artikel 7 Vo 343/2003 verantwoordelijk is voor behandeling van haar asielerzoek.

2.6 Ten aanzien van verzoeksters beroep op artikel 7 Vo 343/2003 overweegt de voorzieningenrechter dat in casu sprake is van een terugnamesituatie. Uit het systeem van Vo 343/2003 volgt dat de artikelen uit hoofdstuk III van de Vo 343/2003, waaronder artikel 7, alleen van toepassing zijn in de situatie waarin sprake is van overname. Nu in casu sprake is van terugname op grond van artikel 16, eerste lid, sub c, Vo 343/2003, kan het beroep op artikel 7 Vo 343/2003, gelet op het voorgaande, niet slagen.

2.7 Artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 geeft verweerder het recht om, in afwijking van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, juncto de artikelen 5 tot en met 14, Vo 343/2003 het asielerzoek te behandelen.

AWB 08/23265 (voorlopige voorziening)
AWB 08/23264 (beroep)

blad 3/5

2.8 Verzoekster heeft gesteld dat verweerder haar asielverzoek aan zich dient te trekken op grond van artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 in samenhang met artikel 15, eerste lid, Vo 343/2003 nu haar echtgenoot in Nederland verblijft, met wie verzoekster in Somalië is getrouwd ten tijde van zijn verblijf in Nederland.

2.9 Op grond van artikel 15, eerste lid, Vo 343/2003 kan iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

Onder "gezinsleden" wordt op grond van artikel 2, onder i, Vo 343/2003, voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, verstaan de volgende leden van het gezin die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

- a) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;
- b) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder a, of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;
- c) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is.

2.10 Naar het oordeel van de rechter is er geen sprake van gezinsleden in vorenbedoelde zin, reeds omdat verzoekster en haar echtgenoot geen gezin hebben gevormd in het land van herkomst. Verzoeksters echtgenoot was ten tijde van het huwelijk niet in Somalië maar in Nederland aanwezig en zij hebben nooit feitelijk als gezin in het land van herkomst samengewoond. Het beroep van verzoekster op artikel 3, tweede lid, juncto artikel 15, eerste lid, Vo 343/2003 faalt derhalve reeds hierom. Het feit dat verzoekster inmiddels zwanger is van haar echtgenoot maakt dit niet anders.

2.11 Ter zitting heeft verzoekster zich op het subsidiaire standpunt gesteld dat, omdat zij zwanger is van haar in Nederland aanwezige echtgenoot, er sprake is van een afhankelijk familielid in de zin van artikel 15, tweede lid, Vo 343/2003, op grond waarvan verweerder haar asielverzoek dient te behandelen. Hiertoe heeft verzoekster aangevoerd dat, vanwege haar huwelijk, er in het land van herkomst familiebanden bestonden in de zin van artikel 15, tweede lid, Vo 343/2003.

Verweerder heeft zich ten aanzien van verzoeksters subsidiaire betoog op het standpunt gesteld dat, omdat er sprake is van een op afstand gesloten huwelijk, er in het land van herkomst geen feitelijke familieband bestond, zodat reeds hierom een beroep op artikel 15 Vo 343/2003 niet kan slagen.

AWB 08/23265 (voorlopige voorziening)
AWB 08/23264 (beroep)

blad 4/5

2.12 Artikel 15, tweede lid, Vo 343/2005 bepaalt, dat wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, de lidstaten er normaliter voor zorgen dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

2.13 Zoals reeds in rechtsoverweging 2.10 is overwogen verbleef de echtgenoot van verzoekster ten tijde van het sluiten van het huwelijk in Nederland en is nimmer sprake geweest van de situatie waarin verzoekster en haar echtgenoot als gezin feitelijk hebben samengewoond. Onder deze omstandigheden kan evenmin worden geconcludeerd dat tussen verzoekster en haar echtgenoot in het land van herkomst sprake was van een feitelijke familieband als bedoeld in artikel 15, tweede lid, Vo 343/2003, zodat het beroep op artikel 3, tweede lid juncto artikel 15 Vo 343/2003 tevens hierom faalt.

De rechter vindt hiervoor steun in artikel 11, derde lid, van Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003, houdende uitvoeringsbepalingen van Vo 343/2003 (hierna: Vo 1560/2003). Hierin is bepaald dat teneinde te beoordelen of hereniging van de betrokken personen nodig en wenselijk is, rekening wordt gehouden met:

- a) de familiesituatie die bestond in het land van herkomst;
- b) de omstandigheden die er toe hebben geleid dat de betrokken personen van elkaar werden gescheiden;
- c) de stand van de verschillende in de lidstaten lopende asielprocedures of procedures inzake vreemdelingenrecht.

Zoals hiervoor reeds is overwogen was in het land van herkomst geen sprake van een feitelijke familiesituatie. Evenmin is sprake van omstandigheden die een scheiding tussen verzoekster en haar echtgenoot hebben veroorzaakt, nu de echtgenoot van verzoekster zich ten tijde van het huwelijk reeds in Nederland bevond. Bovendien is blijkens het claimakkoord van de Duitse autoriteiten van 11 juni 2008 in Duitsland al een beslissing genomen op het asielverzoek van verzoekster.

2.14 Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder op grond van artikel 23 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn), verplicht is om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van verzoekster op zich te nemen. Immers, de Definitierichtlijn geeft minimumnormen voor de inhoudelijke behandeling van een asielverzoek, terwijl het in de onderhavige procedure (slechts) gaat om de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, welke vraag, gelet op hetgeen reeds in rechtsoverweging 2.2 is overwogen, dient te worden beantwoord aan de hand van Vo 343/2003.

2.15 Ten aanzien van het beroep van verzoekster op het bepaalde in artikel 8 van het (Europese) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) overweegt de rechter, onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (vgl. ABRS 27 februari 2003, JV 2003,142), dat verzoekster voor een beroep op genoemd artikel is aangewezen op het indienen van een reguliere aanvraag.

AWB 08/23265 (voorlopige voorziening)
AWB 08/23264 (beroep)

blad 5/5

2.16 Het beroep heeft geen redelijke kans van slagen, zodat het verzoek wordt afgewezen. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.

2.17 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

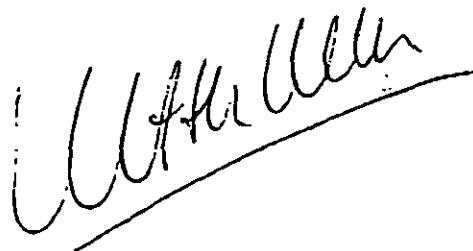
3. Beslissing

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.A.A. ter Meer - Siebers en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van M.J.S. Bering als griffier, op

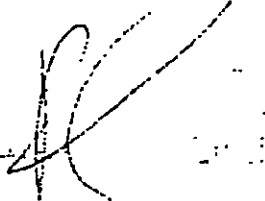
14 NOV. 2008

Afschrift verzonden op: 14 NOV. 2008

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vv 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel voorziening) is niet van toepassing.

Hamerslag van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 - 36 51 380

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State

Postbus 16113

2500 BC DEN HAAG

onze referentie: 020721 AL/10
inzake:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 5 DEC 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
 mr F.L.M. van Haren
 mr S.D. Lugt
 mr A.C.M. Nederveen
 mr I.J.M. Oomen
 mr A.M.J.M. Louwerse
 mr K.E. Geertsema
 mr N.C. Blomjous
 mr S. Wierink

in samenwerking met
 mr H.M. Brink

Amsterdam, 5 december 2008

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellante bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zwolle van 14 november 2008, AWB 08/23264, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellante en belanghebbende is mevrouw _____, geboren op _____, van Somalische nationaliteit, IND-nummer 0804281201, V-nummer _____, wonende te Vught in het AZC aan de Reutsedijk 7 (5264 PC), doch thans verblijvende in vreemdelingenbewaring in het Uitzetcentrum Zestienhoven te Rotterdam. Zij kiest woonplaats aan het Damrak nr. 89-1 te Amsterdam (1012 LP), ten kantore van A.M.J.M. Louwerse.

GRIEVEN:**Grief 1. Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 2.3.**

"Duitsland heeft op 11 juni 2008 het terugnameverzoek van 6 juni 2008 op grond van artikel 16, eerste lid, sub e, Vo 343/2003 aanvaard"

Toelichting op eerste grief:

Hammerslag & van Haren
Advocaten

Ten onrechte heeft de rechtbank geen overwegingen gewijd aan de argumenten van appellante dat de Nederlandse Staat bij de claim onjuiste althans onvoldoende informatie aan de Duitse autoriteiten heeft verstrekt, zodat de Duitse autoriteiten niet over voldoende informatie beschikten om de claim op juiste gronden te kunnen beoordelen.

In het verzoek om terugname heeft verweerder vermeld dat de echtgenoot van appellante in het bezit zou zijn van een reguliere verblijfsvergunning. Ten onrechte heeft verweerder niet in het verzoek om terugname vermeld dat de echtgenoot in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel. Op grond van art. 20 lid 1 aanhef en onder a was verweerder gehouden om aan de Duitse autoriteiten mede te delen dat de echtgenoot van appellante in Nederland een verblijfsvergunning asiel bezit. Als de Duitse autoriteiten wel van deze informatie op de hoogte zouden zijn geweest, dan zouden de Duitse autoriteiten zich mogelijk niet akkoord hebben verklaard met terugname. Nu de Duitse autoriteiten niet beschikten over volledige en juiste informatie, moet er worden geconcludeerd dat er een wilsgebrek kleeft aan de akkoord verklaring met terugname van de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten kunnen onder deze omstandigheden niet geacht worden daadwerkelijk akkoord te zijn met terugname.

De Duitse autoriteiten waren ook niet via andere wegen op de hoogte van de omstandigheid dat de echtgenoot van appellante in Nederland een asielvergunning heeft want zoals appellante onweersproken heeft gesteld, wist ze ten tijde van haar verblijf in Duitsland zelf niet dat haar echtgenoot in Nederland verbleef, laat staan dat hij er een asielverblijfsvergunning heeft. Appellante heeft dit bij haar asielaanvraag in Duitsland zelf dus niet aan de Duitse autoriteiten verteld en niet kunnen vertellen.

Blijkens het claimakkoord van de Duitse autoriteiten van 11 juni 2008 was er op 11 juni 2008 in Duitsland al een beslissing genomen op het asielverzoek van appellante in Duitsland. In het bij brief van 25 juni 2008 toegezonden verzoek om terugname van 6 juni 2008 staat bij de stand van zaken in de Duitse asielprocedure echter vermeld dat er ten tijde van het verzoek om terugname nog geen beslissing was op de Duitse asielaanvraag. Appellante gaat er vanuit dat verweerder die informatie uit Eurodac of een dergelijk sys-

Hamerslag & van Haren
Advocaten

teem heeft gehaald, waarin door middel van codes is aangegeven wat de stand van zaken is in asielprocedures. Ten tijde van het verzoek om terugname van verweerder hadden de Duitse autoriteiten hun onderzoek als bedoeld in art. 4 lid 1 DV met betrekking tot de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is voor het in Duitsland ingediende asielverzoek dus nog niet voltooid. Kennelijk hebben de Duitse autoriteiten naar aanleiding van de ontvangst van het verzoek om terugname van 6 juni 2008 alsnog op het asielverzoek van appellante beslist. Die beslissing was echter wel gebaseerd op een onjuiste voorstelling van zaken door verweerder richting de Duitse autoriteiten. Verweerder heeft in het verzoek om terugname immers in strijd met art. 20 lid 1 aanhef en onder a DV niet vermeld dat de echtgenoot van appellante in Nederland een asielvergunning heeft. Zouden de Duitse autoriteiten op de hoogte zijn geweest van deze informatie, dan mag worden aangenomen dat zij Nederland bericht zouden hebben niet akkoord te zijn met terugname, gezien het bepaalde in art. 7 DV.

Grief 2. Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 2.6

"Ten aanzien van verzoeksters beroep op artikel 7 Vo 343/2003 overweegt de voorzieningenrechter dat in casu sprake is van een terugnamesituatie. Uit het systeem van Vo 343/2003 volgt dat de artikelen uit hoofdstuk III van de Vo 343/2003, waaronder artikel 7, alleen van toepassing zijn in de situatie waarin sprake is van overname. Nu in casu sprake is van terugname op grond van artikel 16, eerste lid, sub e, Vo 343/2003, kan het beroep op artikel 7 Vo 343/2003, gelet op het voorgaande, niet slagen"

Toelichting op tweede grief:

De achterliggende gedachte ervan dat artikel 7 DV normaal gesproken alleen van toepassing is op overname en niet op terugname, is dat het de bedoeling van de Dublinverordening is dat normaal gesproken de beoordeling welke lidstaat verantwoordelijk is maar een keer plaatsvindt en dat derhalve normaal gesproken de eerste lidstaat van ontvangst al beoordeeld zal hebben of artikel 7 DV van toepassing is. In de onderhavige zaak ligt dat echter totaal anders. Immers:

Hamerslag & van Haren
Advocaten

Ten onrechte gaat de rechtbank eraan voorbij dat er in het bij brief van 25 juni 2008 toegezonden verzoek om terugname van 6 juni 2008 bij de stand van zaken in de Duitse asielpcedure staat vermeld dat er toen nog geen beslissing was op de Duitse asielaanvraag. De Duitse autoriteiten hadden hun onderzoek als bedoeld in art. 4 lid 1 DV met betrekking tot de vraag welke lidstaat verantwoordelijk was voor het in Duitsland ingediende asielverzoek toen dus nog helemaal niet voltooid.

Kennelijk hebben de Duitse autoriteiten naar aanleiding van de ontvangst van het verzoek van 6 juni 2008 om terugname alsnog op het asielverzoek van appellante beslist. Die beslissing was echter wel gebaseerd op een onjuiste voorstelling van zaken door verweerder richting de Duitse autoriteiten. Verweerder heeft in het verzoek om terugname immers in strijd met art. 20 lid 1 aanhef en onder a DV niet vermeld dat de echtgenoot van appellante in Nederland een asielvergunning heeft. Zouden de Duitse autoriteiten op de hoogte zijn geweest van deze informatie, dan mag worden aangenomen dat zij Nederland bericht zouden hebben niet akkoord te zijn met terugname, gezien het bepaalde in art. 7 DV, Grief I en de toelichting daarop worden als hier herhaald en ingelast beschouwd.

Voor zover zou moeten worden aangenomen dat de Duitse autoriteiten al op het asielverzoek van appellante hadden beslist, voordat verweerder art. 20 DV had geschonden door het verstrekken van onjuiste althans onvolledige informatie aan de Duitse autoriteiten over de status van de echtgenoot, dat wil zeggen voor zover zou moeten worden aangenomen dat verweerder geen verwijt treft inzake de omstandigheid dat de Duitse autoriteiten niet op de hoogte waren van de status van de echtgenoot, is het volgende van belang.

Toen de Duitse autoriteiten naar aanleiding van de asielaanvraag van appellante hun beoordeling als bedoeld in art. 4 lid 1 DV uitvoerden, waren zij er niet van op de hoogte dat de echtgenoot van appellante in Nederland was en in Nederland een verblijfsvergunning asiel had. Zoals appellante onweersproken heeft gesteld, wist ze op dat moment zelf ook niet dat haar echtgenoot in Nederland was, laat staan dat hij over een verblijfsvergunning asiel beschikte, zodat zijzelf deze informatie op dat moment ook niet aan de Duitse autoriteiten heeft kunnen verstrekken. Met het bekend worden van het gegeven dat de echtge-

Hamerslag & van Haren

Advocaten

noot in Nederland over een asielvergunning beschikt, is er derhalve sprake van nieuw bekend geworden feiten en omstandigheden, nova, ten opzichte van het moment dat Duitsland de beoordeling als bedoeld in art. 4 lid 1 DV uitvoerde en heeft getoetst of zij verantwoordelijk was. Nieuw bekend geworden feiten en omstandigheden over de situatie destijds, rechtvaardigen een nieuwe beoordeling. Onder deze omstandigheden behoren deze nieuw bekend geworden feiten en omstandigheden toch nu in de onderhavige procedure alsnog aan art. 7 DV te worden getoetst, ondanks dat er sprake is van terugname.

Grief 3. Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij doet in r.o. 2.10

2.10 Naar het oordeel van de rechter is er geen sprake van gezinsleden in vorenbedoelde zin, reeds omdat verzoekster en haar echtgenoot geen gezin hebben gevormd in het land van herkomst. Verzoeksters echtgenoot was ten tijde van het huwelijk niet in Somalië maar in Nederland aanwezig en zij hebben nooit feitelijk als gezin in het land van herkomst samengewoond. Het beroep van verzoekster op artikel 3, tweede lid, juncto artikel 13, eerste lid, Vo 343/2003 faalt derhalve reeds hierom. Het feit dat verzoekster inmiddels zwanger is van haar echtgenoot maakt dit niet anders.

Toelichting op derde grief:

Art. 2 onder a DV noemt twee aparte categorieën gezinsleden. Ten eerste de categorie "echtgenoot voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond". Ten tweede de categorie "ongetrouwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden ... voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond". Appellante bestrijdt niet dat zij hier niet onder valt, aangezien het gezin nog niet in het land van herkomst bestond.

Toch valt appellante onder art. 15 lid 1 DV. Immers, volgens de tekst van deze bepaling, die helder is, is deze bepaling van toepassing op "gezinsleden en andere afhankelijke familieleden". Deze bepaling is dus niet alleen van toepassing op "gezinsleden", maar ook op "andere afhankelijke familieleden". Appellante is weliswaar geen "gezinslid" als bedoeld in deze bepaling, maar zij is wel een "ander afhankelijk familielid" als bedoeld in deze bepaling. Ten onrechte doet de rechtbank alsof de zinsnede "andere afhankelijke familieleden" in art. 15 lid 1 DV niet bestaat. Ten onrechte hebben verweerders de

Hamerslag & van Haren
Advocaten

rechtbank art. 15 lid 3 DV niet van toepassing geacht op de enkele grond dat betrokkene geen "gezinlid" is als bedoeld in art. 2 DV.

Niet bestreden is dat zowel appellante als haar echtgenoot willen dat Nederland het asielverzoek van appellante behandelt. Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook geconcludeerd dat art. 15 lid 1 DV niet van toepassing zou zijn.

Grief 4. Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij doet in r.o. 2.13

2.13 Zoals reeds in rechtsoverweging 2.10 is overwogen verbleef de echtgenoot van verzoekster ten tijde van het sluiten van het huwelijk in Nederland en is nimmer sprake geweest van de situatie waarin verzoekster en haar echtgenoot als gezin feitelijk hebben samengewoond. Onder deze omstandigheden kan evenmin worden geconcludeerd dat tussen verzoekster en haar echtgenoot in het land van herkomst sprake was van een feitelijke familieband als bedoeld in artikel 15, tweede lid, Vo 343/2003, zodat het beroep op artikel 3, tweede lid juncto artikel 15 Vo 343/2003 tevens bijzonn staat.

De rechter vindt hiervoor steun in artikel 11, derde lid, van Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003, houdende uitvoeringsbepalingen van Vo 343/2003 (hierna: Vo 1560/2003). Hierin is bepaald dat teneinde te beoordelen of hereniging van de betrokken personen nodig en wenselijk is, rekening wordt gehouden met:

- a) de familiesituatie die bestond in het land van herkomst;
- b) de omstandigheden die ertoe hebben geleid dat de betrokken personen van elkaar werden gescheiden;
- c) de stand van de verschillende in de lidstaten lopende asielprocedures of procedures inzake vreemdelingenrecht.

Zoals hiervoor reeds is overwogen was in het land van herkomst geen sprake van een feitelijke familiesituatie. Evenmin is sprake van omstandigheden die een scheiding tussen verzoekster en haar echtgenoot hebben veroorzaakt, nu de echtgenoot van verzoekster zich ten tijde van het huwelijk reeds in Nederland bevond. Bovendien is blijkens het efaimekkoord van de Duitse autoriteiten van 11 juni 2008 in Duitsland al een beslissing genomen op het asielverzoek van verzoekster.

Toelichting op vierde grief:

Niet in geschil is dat appellante zwanger is. Ingevolge art. 15 lid 2 DV zorgt de lidstaat er dan normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familie-lid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst al familiebanden bestonden.

Hamerslag & van Haren
Advocaten

De rechtbank past een onjuist criterium toe, dat niet in overeenstemming is met de tekst van art. 15 lid 2 DV. De tekst is helder. Het criterium van lid 2 is: "op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden". Ten onrechte voegt de rechtbank daaraan toe de criteria "feitelijke familieband" en "feitelijke familiesituatie". Art. 15 lid 2 DV stelt die eisen niet.

Het criterium van art. 15 lid 2 DV is een ander criterium dan dat van art. 2 onder i DV. Dit blijkt reeds uit het gebruik van verschillende bewoordingen in de verschillende bepalingen. Art. 2 heeft het over "gezinslid: de echtgenoot voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond", terwijl art. 15 lid 2 DV het heeft over "familiebanden die reeds in het land van herkomst bestonden". Als hetzelfde bedoeld zou zijn, mag worden aangenomen dat dezelfde woorden gebruikt zouden zijn.

Appellante meent dat de opvatting van de rechtbank voor wat betreft de betekenis van 'familieband' te beperkt is, in het bijzonder nu de bewoording van art. 15 lid 2 als enige artikel in de Verordening afwijkt van de gebruikte terminologie, zodat de veronderstelling gerechtvaardigd is dat hiermee ook daadwerkelijk een andersoortige band wordt bedoeld.

Appellante is van mening dat "familiebanden" niet hetzelfde is als "het bestaan van een gezin". Appellante is van mening dat familiebanden reeds ontstaan door het enkele feit van het aangaan van een huwelijk, zonder dat men daarbij noodzakelijkerwijs hoeft samen te wonen, terwijl "het bestaan van een gezin" betekent dat er feitelijk wordt samengeleefd.

Dit blijkt ook uit het woordje "of" in "kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid" in art. 15 lid 2 DV. "Wordt herenigd met een familielid" betekent dat er in het land van herkomst al werd samengeleefd. Dat blijkt uit het woordje "herenigd". Uit de omstandigheid dat er naast die situatie nog een andere situatie wordt genoemd in deze bepaling, "of kan blijven bij", betekent dat art. 15 lid 2 DV ook op andere situaties ziet dan alleen de situatie waarin er al in het land van herkomst werd samengeleefd. Immers, anders zouden de bewoordingen "of kan blijven bij" zinledig zijn. Het woord "familieban-

Hamerslag & van Haren
Advocaten

den" ziet dus niet uitsluitend op de situatie waarin er al in het land van herkomst werd samengeleefd.

Die conclusie is te meer gerechtvaardigd gezien het volgende. Ook in Nederland is het mogelijk om, in uitzonderlijke gevallen, met een machtiging te trouwen. Ook op grond van dat huwelijk, wordt in Nederland automatisch een 'band' aangenomen tussen de echtelieden. Appellante verwijst in dit verband naar art. 204 eerste lid onder e BW boek 1: *"tenzij de rechtbank heeft vastgesteld dat aannemelijk is dat tussen de man en de moeder een band bestaat of heeft bestaan die in voldoende mate met een huwelijk op één lijn valt te stellen"*. Appellante meent dat hieruit volgt dat ieder huwelijk leidt tot een familieband tussen de echtelieden, ongeacht het al dan niet samenwonen of leven.

Appellante wijst hierbij voorts op het feit dat de verplichting tot samenwonen voor echtelieden is opgeheven.

Ook wijst appellante op de bestendige lijn in de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waar het gaat om gezinsleven tussen biologische ouders en hun kinderen. Aangenomen wordt dat er tussen kinderen en hun biologische ouders gezinsleven bestaat, ook al heeft de biologische ouder het kind nog nooit gezien of aangeraakt, en er al zeker niet mee in gezinsverband geleefd.

Appellante heeft onweersproken gesteld dat ze met haar echtgenoot is getrouwd toen ze nog in Somalië woonde. Toen appellante nog in het land van herkomst verbleef, bestonden de familiebanden dus al. Daarmee is er voldaan aan het criterium dat "er in het land van herkomst familiebanden bestonden".

Met de overweging dat er blijkens het claimakkoord van de Duitse autoriteiten van 11 juni 2008 in Duitsland al een beslissing is genomen op het asielverzoek van appellante gaat de rechtbank eraan voorbij dat in het bij brief van 25 juni 2008 toegezonden verzoek om terugname van 6 juni 2008 bij de stand van zaken in de Duitse asielprocedure staat vermeld dat er nog geen beslissing was op de Duitse asielaanvraag. Appellante gaat er

Hamerslag & van Haren

Advocaten

vanuit dat verweerde die informatie uit Eurodac of een dergelijk systeem heeft gehaald, waarin door middel van codes is aangegeven wat de stand van zaken is in asielprocedures. Ten tijde van het verzoek om terugname van verweerder, hadden de Duitse autoriteiten hun onderzoek als bedoeld in art. 4 lid 1 DV met betrekking tot de vraag welke lidstaat verantwoordelijk was voor het in Duitsland ingediende asielverzoek dus nog niet voltooid. Kennelijk hebben de Duitse autoriteiten naar aanleiding van de ontvangst van het verzoek om terugname van 6 juni 2008 alsnog op het asielverzoek van appellante beslist. Die beslissing was echter wel gebaseerd op een onjuiste voorstelling van zaken door verweerder richting de Duitse autoriteiten. Verweerder heeft in het verzoek om terugname immers in strijd met art. 20 lid 1 aanhef en onder a DV niet vermeld dat de echtgenoot van appellante in Nederland een asielvergunning heeft. Zouden de Duitse autoriteiten op de hoogte zijn geweest van deze informatie, dan mag worden aangenomen dat zij Nederland bericht zouden hebben niet akkoord te zijn met terugname, gezien het bepaalde in art. 7 DV. Grief 1 en de toelichting daarop worden als hier herhaald en ingelast beschouwd.

Grief 5. Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij doet in r.o. 2.15:

2.15 Ten aanzien van het beroep van verzoekster op het bepaalde in artikel 8 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) overweegt de rechter, onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (vgl. ABRS 27 februari 2003, JV 2003,142), dat verzoekster voor een beroep op genoemd artikel is aangewezen op het indienen van een reguliere aanvraag.

Toelichting op vijfde grief:

Art. 8 EVRM geeft een plicht tot eerbiediging van het gezinsleven en maakt daarbij geen onderscheid naar het soort procedure dat er gevoerd wordt. Appellante meent in aanmerking te komen voor een asielvergunning. Zij heeft het recht om om internationale bescherming te vragen. Tegelijkertijd heeft zij de rechten van art. 8 EVRM want die zijn universeel. Ingevolge art. 8 EVRM behoort zij, vooral gezien haar zwangerschap, in de

Hamerslag & van Haren
Advocaten

gelegenheid te worden gesteld om de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming bij haar echtgenoot af te wachten.

Appellante wijst ook op de belangen van haar kind. Appellante is in verwachting. Bij fax-brief van 16 oktober 2008 heeft appellante de rechtbank hieromtrent bericht, en onder verwijzing naar art. 8 Vw een beroep gedaan op de belangen van haar ongeboren kind. Appellante wijst op art. 3 IVRK en art. 2 BW boek 1: *"Het kind waarvan een vrouw zwanger is wordt als reeds geboren aangemerkt, zo dikwijls zijn belang dit vordert (...)."* Appellante wijst op het feit dat het kind dat zij thans verwacht in het kader van de beoordeling welk land verantwoordelijk is voor behandeling van de asielaanvraag, moet worden aangemerkt als reeds geboren, omdat zijn/haar belang dit vordert. Appellante wijst op het feit dat haar kind belang heeft bij gezinsleven met zijn vader en moeder. Door appellante over te dragen aan Duitsland, wordt daarmee het recht om gezinsleven met zijn beide ouders te genieten, ontzegd.

Een en ander klemt te meer, nu verweerder, door appellante tijdens haar zwangerschap over te vragen aan Duitsland, veroorzaakt dat het kind in Duitsland geboren wordt en daardoor geen gebruik zal kunnen maken van het beleid dat geldt voor in Nederland geboren kinderen om op eenvoudige wijze met vrijstelling van de mvv-plicht en het inkomensvereiste in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning bij vader.

Ten onrechte stelt de rechtbank dat belangenafwegingen in het kader van gezinsleven alleen of uitsluitend in het kader van een 'reguliere' verblijfsaanvraag kunnen worden beoordeeld. Immers, er wordt door de overdracht van appellante aan Duitsland niet alleen op het gezinsleven tussen appellante en haar echtgenoot een inbreuk gemaakt, maar tevens op het gezinsleven van het kind en zijn beide ouders. Tussen vader en kind moet immers ook gezinsleven worden aangenomen.

Het belang van het ongeboren kind vergt een toetsing aan art. 8 EVRM, omdat uitzetting/overdracht van de moeder direct een inbreuk maakt op het recht van het kind en zijn

Hamerslag & van Haren
Advocaten

vader op gezinsleven, eenvoudigweg doordat moeder en kind nog niet van elkaar kunnen worden gescheiden.

Grief 6. Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 2.16, 2.17 en 3

Toelichting op grief 6

De voorgaande grieven en de toelichtingen daarop worden als hier herhaald en ingelast beschouwd. Gezien het voorgaande had de rechtbank het beroep gegrond behoren te verklaren en verweerder in de proceskosten behoren te veroordelen, althans toepassing van art. 8:86 Awb achterwege behoren te laten.

Verzocht wordt:

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 14 november 2008 te vernietigen,
- de beslissing van de Staatssecretaris van 27 juni 2008 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te veroordelen.

A.M.J.M. Louwerse